

Ανθρώπινα

Από τον **ΓΙΩΡΓΟ ΚΙΟΥΣΗ** g.kiouis@eleftherotypia.net

JAVIER MANZANO

«Η Μέση Ανατολή αποτελείούσε πάντα κόμβο συμφερόντων. Σήμερα παρακολουθούμε τις καταστροφικές συνέπειες της σύγκρουσης στις ζωές απλών ανθρώπων»

Ι. Θ.

«Ελλάδα και Συρία πληρώνουν την ευαίσθητη θέση τους»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Με την
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Θεσσαλονικιά, δίδαξε ελληνικά σε ξένους στο Berlitz της Κολονίας, ασχολήθηκε με τη βιβλιοδεσία τέχνης και τη συντήρηση χαρτιού. Ταξίδεψε και εξακολουθεί να ταξιδεύει συνοδεύοντας το διπλωμάτη σύζυγό της. Κάθε φορά, ο τόπος όπου ζει και η ιστορία του αποτελούν πηγή έμπνευσης για ένα βιβλίο. Μετά τα βιβλία της «Χρυσός, Λιβάνι και Σμύρνη», εκδόσεις Ικαρος, «Μελέκ θα πει άγγελος» και «Γλώσσα από μάρμαρο», εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα (2001), ήρθε το «Η γέυση της ερήμου» από τις εκδόσεις Πατάκη. Η συγγραφέας Ιφιγένεια Θεοδώρου μιλά για το οδοιπορικό της στη Συρία και τη σημερινή ασταθή πολιτική κατάσταση στη Μέση Ανατολή.

– Πότε ζήσατε στη Συρία;

«Το 2007 βρέθηκα στη Δαμασκό ως σύζυγος Ελληνα διπλωμάτη. Η Συρία έχει

πολλά κοινά στοιχεία με την Ελλάδα, ένα παρελθόν που συναντάει το δικό μας και αυτό εντυπωσιάζει κάθε ταξιδιώτη. Πάντα ο καινούργιος τόπος, αυτό το προσωρινό μόνιμο που ορίζει τη ζωή μου, με προκαλεί να ψάξω την ιστορία του και ύστερα να δημιουργήσω πλοκή και χαρακτήρες. Είναι μια συνεχής άσκηση, ένας τρόπος ζωής, γιατί δεν μου αρκεί να είμαι μόνο γυναίκα ενός διπλωμάτη. Η συγκυρία ήταν μια πρόκληση. Εζησα την εξέλιξη της χώρας, παρακολούθησα απίστευτες αλλαγές και ξαφνικά... άρχισε η αντίθετη μέτρηση και ο ευγενικός αυτός λαός διχάστηκε ανεπανόρθωτα».

– Τι είναι η «Γέυση της ερήμου»;

«Είναι ένα οδοιπορικό στα παζάρια της Δαμασκού, στα ερείπια της Παλμύρας και στις όχθες του Ευφράτη. Ένα ταξίδι δύο ερωτευμένων σ' έναν τόπο που πλημμυρίζει από ιστορία. Ο ήρωας θα βρεθούν αντιμετώπι με το παρελθόν τους, αλλά και με τον εμφύλιο που σαρώνει τη χώρα. Θα κληθούν να αναλάβουν τις ευθύνες που αποποιήθηκαν όλα τα προ-

γούμενα χρόνια. Πάντοτε παρουσιάζεται μια δεύτερη ευκαιρία. Είμαστε όμως ώριμοι να την αρπάξουμε και να γκρεμίσουμε το βράχο του εφησυχασμού και της ρουτίνας μας;».

– Πού εστιάζετε ακριβώς;

«Η Ανατολή πάντοτε ήταν πόλος έλξης για τους Δυτικούς. Το 19ο αιώνα οι περιηγητές άνοιγαν το δρόμο για την αρχαία Ελλάδα και τους τόπους της Βίβλου, έμειναν εκστατικοί μπροστά στα ερείπια της Νινευής και της Παλμύρας. Οι άνθρωποι αναζητούσαν να ξεμπλέξουν το κουβάρι των εσωτερικών τους παθών, ένα καινούργιο ξεκίνημα σε μακρινούς, άγνωστους τόπους... Η Τζένη ψάχνει μια έξοδο στα προσωπικά της αδιέξοδα, ο Ρωμανός πασχίζει να συνταιριάξει τις δυο του ταυτότητες, τις δυο του πατρίδες».

– Η Συρία σάς ενέπνευσε;

«Πραγματικός πρωταγωνιστής κάθε βιβλίου μου είναι ο τόπος. Κάθε σπιθαμή της Συρίας έχει ιστορία, όπως συμβαίνει και στην Ελλάδα. Το μυθιστόρημα είναι γεμάτο κοινωνικοπολιτικές αναφο-

ρές για τις δύο χώρες. Η Ελλάδα της κρίσης και η Συρία της εμφύλιας σύρραξης δείχνουν ότι τίποτα δεν είναι προφανές. Πληρώνουμε τη θέση μας σε μια τόσο ευαίσθητη περιοχή».

– Τι δεν θα ξεχάσετε από εκεί;

«Τους φιλικούς Σύρους, γεμάτους ευγένεια κι υπομονή. Το ροδαλό χρώμα της Παλμύρας να ξεπροβάλλει μέσα από τη βλάστηση της άσας. Τον σχεδόν ακίνητο, βαρύ Ευφράτη, έκφραση δύναμης κι επιβολής της φύσης στον άνθρωπο».

– Η Συρία σήμερα;

«Ο πόλεμος είναι τρέλα. Το 14ο αιώνα στα αναρωτήρια του Χαλίπιου θεράπευαν την τρέλα με τη βοήθεια του νερού και της μουσικής. Σήμερα το Χαλίπι έχει μόνο χαλάσματα. Λυπάμαι για τις χιλιάδες ζωές που χάνονται από φανατισμό, για τα σημάδια του πολιτισμού που σβήστηκαν από μισαλλοδοξία, αλλά πιο πολύ φοβάμαι τη δύναμη του ανθρώπου, όχι να δαμάζει, αλλά να καταστρέφει τη φύση και να μην υπολογίζει τον συνάνθρωπό του».

